

ÚVOD

Na sexu po dvaceti letech manželství je nejlepší, když ho odložíte na zítra, říkám si s úlevou, když slyším z vedlejšího lůžka první zachrápnutí. Po pětadvaceti letech, opravím se v duchu.

Většinu pravd si říkám v duchu. Protože jakmile je vyslovím nahlas, změní se pravdy ve velmi poťouchlé bytosti. Ve spánku mi kreslí pod oči kruhy a dělají dolíky do stehen, přes den v dokladech přepisují data narození. Nevím, co by se dělo, kdyby teď můj hlas vypustil do světa pravdu, že jsem vdaná přesně polovinu svého života. Našla bych ráno na nočním stolku klaunský nos? Svatozář? Telefonní číslo na psychiatrii? Poukázku na neomezenou konzumaci alkoholu? Účinný jed? (A komu z nás dvou bych ho měla podat?) Nebo jednosměrnou jízdenku do stanice *Dejte-mi-všichni-pokoj?*

Možná by ta nahlas vyslovená pravda mohla tentokrát vyvést nějakou zlomyslnost chlapovi, co mě dojal. Vlastně pojal. Jenže jakou? Vlasy už mu

vypadaly tak dávno, že mu slovo „hřeben“ připomíná nějakou mladickou nerozvážnost, ale zaboha si nemůže vzpomenout, o co tehdy šlo, a vrásky na čele si hýčká.

„Díky nim je hned poznat, že jsem přemýšlivý typ,“ zapřemýšlel tuhle.

Mohu potvrdit, přemýšlení mu jde fakt dobře. Jenže zatímco jiní muži používají přemýšlení jako odrazový můstek k činům, ten můj ho povýšil na čin samotný. Takže už mu na nic jiného nezbývá ani čas, ani energie. Ale stejně ho podezírám, že usilovnou činnost mozku jenom hraje. Protože pokud se od přemýšlení skutečně dělají vrásky na čele, vypadal by dávno jako šarpej.

Vida, kam se moje myšlenky dostaly cestou z ložnice na toaletu. Tím vůbec nechci říct, že je všechno v hajzlu. Ale asi brzy bude. Dneska mě v tramvaji minuli dva revizoři a automatické dveře budovy, kde pracuji, mě ignorovaly taky. Otevřely se, až když před nimi stanula mladší kolegyně.

Zítřka mi bude padesát. Netušila jsem, že to půjde tak rychle.

„Ujišťuju tě, že se vůbec nic nezmění!“ haleká do telefonu energicky máma.

Té se to říká, když je jí pětasedmdesát. Ale co si mám s padesátkou počít já, když mě ještě bolí hla-

va ze včerejší narozeninové oslavy? Byla to taková přátelská generálka na ty další, oficiální, trochu nečekaná, o to však lepší. Ačkoliv jak se to vezme. Ve tři ráno jsem se ovíjela kolem pouliční lampy přesvědčená, že je to tyč v baru, okolo které tančím lépe než Mata Hari. A možná to tak dokonce i bylo, protože mi ráno přišla velmi lichotivá SMS:

To byl teda tanec! Nic podobného jsem v životě neviděl. A doufám, že už nikdy neuvidím.

No dobrá, lichotivá byla ta zpráva jenom napůl. Ale když dá Mirka Spáčilová filmu padesát procent, taky je to vlastně úspěch. Mě teď spíš zajímá, kdo mi tu SMS poslal. A proč. Kde vzal moje telefonní číslo? A kde se vzala lampa, u které jsem se svíjela? Marně se snažím přeplavat řeku Pinot Noir a překonat kaskádu rumů Diplomático, abych dosáhla bodu, kdy byla moje mysl ještě jasná. A to je trochu problemático.

Naštěstí mám externí paměť.

Jitka, která je přesvědčená, že absence milého muže v jejím životě – vlastně jakéhokoliv muže – způsobuje předimenzovaný zadek, zatímco my všichni víme, že jsou to spíš předimenzované nároky, které nemůže splnit žádná lidská bytost, natož chlap, totiž zase držela dietu. Takže celý večer pila

jen vodu a přikusovala k ní kůžičku kolem nehtů. To dělá vždycky, když má chuť na víno. Možná její kůžička obsahuje antabus nebo náhražku alkoholu, kdoví. Každopádně to, že drží dietu, poznáte spíš na Jitčiných prstech než na její zadnici. A těmi svými okousanými prsty mi Jitka vyťukala do mobilu dlouhou zprávu, která mě uvrhla do těžké morální kocoviny.

Potkaly jsme ho cestou z baru. Měl na hlavě klobouk, a když nás míjel, s úsměvem ho pozvedl. Tys ho zarazila a řekla, že chlapa v klobouku jsi ještě nikdy nelíbala. On na to, že dobře děláš. Tys mu ten klobouk sebrala a nedala jinak, než že mu ho vrátíš, až když si s tebou zatančí. Pak ses začala ovíjet kolem lampy. Kde vzal tvoje číslo nevím. Ale mám takový dojem, že když jsem nasedala do taxíku, zrovna jsi mu vnucovala vizitku.

Ježišmarjá. Zná moje jméno. Ví, kde pracuji. Možná už si našel můj profil na LinkedIn, fotky na Facebooku, komentáře na Twitteru a videa na InstaStories. Ještě že jsem si na WhatsApp nedávno nahrála profilovku, na které mi to fakt sluší, napadne mě iracionálně. Ty seš úplně padlá na hlavu, okřiknu se. Ten chlap tě viděl zlitou jak zahradu po májovém dešti, a ty řešíš, jak vypadá

tvůj elektronický otisk. Další dvě hodiny si střídavě přikládám na hlavu mokrý hadr a k uchu telefon, jako že mu zavolám a omluvím se. Jenže co když je ženatý a já mu vpadnu do nedělního oběda s tchyní nebo intimní chvílky s manželkou? (Jen to nepoplést!)

Mohla bych mu napsat. Krátce, vtipně, neotřele. Aby věděl, že umím být zábavná i ve střízlivém stavu. Jenže všechny použitelné mozkové buňky právě leží na ARO. Ježišmarjá podruhé! Doufám, že jsem mu na zprávu neodpovídala ještě v noci! Hypnotizuji mobil v naději, že vyšle nějaké znamení. Nebo že sám čestně spáchá androidí harakiri, než aby vydal děsivé svědectví, že vůbec nejsem taková dáma, za jakou se považuji.

Zdtacim! Vráতিকaksem to klůobjouk... nisí ti?

Nejsem.

Vypínám mobil. Jak je chytrý, tak je hloupý! Proč ještě nikdo nevymyslel telefon, který podle toho, jak často zvednu ruku se sklenkou s alkoholem k ústům, vyhodnotí, kolik mám promile, a jakmile dosáhnu hodnot zavánějících trapnostmi, zablokuje všechny moje funkce? Tedy kromě těch tělesných...

V šest večer vyskočí kocour na botník, pes zvedne ucho a klíče zachrastí v zámku. Polovina naší manželské dvojice (vida, taky padesát procent, ne

vždycky však mohu s Mirkou Spáčilovou souhlasit) se vrací z víkendu.

„Proč máš mobil, když se ti stejně nikdy nedovolám?“ zahaleká místo pozdravu. „Co ti je, na co koukáš, máme něco k jídlu?“ shrne pak jednou větou situaci na domácím kolbišti. Ve snaze zamaskovat svůj stav pustím v televizi sportovní kanál, který vždycky spolehlivě odvede pozornost od zelené ženy a prázdné lednice. Dneska mě zklamali. Parkur by mi nespoknul, ani kdyby byl kuň.

„No ty vypadáš,“ zalichotí mi a opře o čerstvě vymalovanou zeď čerstvě zablácené kolo. A mě poprvé v životě napadne, jestli můžou cyklistovi selhat brzdy.

Zase lžu. Napadlo mě to už několikrát. Na mou obranu však třeba říci, že to bylo vždy ve vypjatých situacích. Jako třeba tenkrát, když jsme se s dcerou vrátily z Alp, celé natěšené, že po sedmihodinové jízdě ve sněhové vánici sebou konečně praštíme do postele. Jenže ouha. Klíče v zámku. Kolikrát jsem říkala, ať to nedělá! Zvoníme, ticho. Prdlajs ticho, chrápání. Nereagoval ani na mobil. V půl druhé v noci, notabene v neděli, kdo by v takové situaci nepřemýšlel o vraždě? I naše dcera tu myšlenku připustila. Možná dokonce byla první, kdo ji vyslovil. Holka je to učenlivá, to se musí nechat.

Nutno konstatovat, že brzdy se vyrábějí spolehlivé. Pořád je naživu. Dobrému zdraví se ostatně kromě něj těší i pes a kocour. Asi se jim u mě daří dobře. Pravidelné krmení, pravidelná péče, pravidelné čištění kožichu i pelechu plus pravidelně dávkovaná pozornost, to všem třem náramně svědčí. Mně už méně.

Že bych se zkusila proměnit v domácího mazlíčka, aby mě aspoň občas vzal někdo na procházku? Ostatně, moji hrdince z dětských let, fence Fifince z komiksového *Čtyřlístku*, už je taky pade. A víte, co prý dostala k narozeninám? Koloběžku! Doufám, že mě takhle nevytrestají. Nevidím jediný důvod, proč bych ve svém věku drandila na vratkém kovu, když mě to nebavilo ani v dětství. Já vím, teď jsou koloběžky trendy, a jezdí na nich i mnohem starší bytosti, než jsme my s Fifinkou. Ale jedna věc je na mém věku skvělá – už nemám potřebu být u všeho. Dřív jsem se bála, že mi něco uteče. Když se dívám zpětně, neuteklo by mi vůbec nic. A ještě bych získala čas naučit se spoustu užitečných věcí. Třeba šít. Nemusela bych pak hořekovat, že v obchodech s konfekcí visí kilometry klonovaných modelů, které odlišuje jen cedulka výrobce. Uměla bych si vyrobit svůj vlastní originál, který podtrhne moji osobnost, a ne sebevědomí, jak se to někdy povede konfekci.

Taky bych se mohla naučit hrát na flétnu a přiblížit se tak aspoň spirituálně idolu s uhranči-

vým pohledem, divokým hlasem a nekonečným dechem, díky němuž vyluzuje ze svého nástroje ďábelské tóny. Za lístky na koncert Jethro Tull s Ianem Andersonem v čele bych ve dvaceti upsala duši. Žádný pekelník však o ni nestál. Což je vlastně dobře, protože víte, jací mamlasové v peklech přebývají. Všechno popletou a zkaží. Moje duše by určitě skončila v prackách nějakého echt nemotory, který by ji vypustil neznámo kam. A chodit světem jako tělo bez duše, to teda děkuji pěkně. Zejména v té slastné etapě života, kdy už se konečně začínám se svým tělem smiřovat. Ono mi totiž nic jiného nezbyvá. Ale nemyslete si. Pořád usiluji o to vypadat dobře. Moje máma totiž měla pravdu. (Jako vždycky.) Fakt se toho zase tolik nemění. Jenom svůdné krajky pomalu vytlačuje stahovací prádlo a místo lodiček nosím tenisky. Tvrdím, že to vypadá mladistvě. Ve skutečnosti mě v nich ze všech bot nejméně bolí haluxy.

Brzy prý taky přestanu menstruovat, nechal se slyšet můj gynekolog a po očku mě sledoval, jak tu „ztrátu“ přijmu. Nevím, jaká reakce se v danou chvíli očekává. Hysterické štkání? Rituální zažehnutí krabičky menstruačních tamponů? Pokrčila jsem rameny a potlačila nutkání opáčit: „No a co. Tobě už je pětasedesát, dědku. A jak se držíš.“

Moje pocity jsou neutrální. Mně je to totiž fuk. Od přiblblých reklam na intimní pomůcky si stejně neoddechnu. Jenom se z cílové skupiny „fertilní“ přesunu do skupiny „inkontinentní“. Tam si s nabídkou dozajista užiju taky dost srandy. Ostatně, smíchy jsem se počurala už v osmnácti s kamarádkou Martinou na lyžařském vleku. Teď mě aspoň nebudou studit šponovky, když budu nosit „extra dry“ plenkové kalhotky. (Sakra, dostala jsem chuť na martini. To se mi v gynekologické ordinaci ještě nestalo.)

Z mého kalendáře sice zmizí menstruační hieroglyfy, ale kromě bolesti kyčlí zatím větší zásek do života nečekám. I bez menstruace budu na jaře řešit špeky, v létě dovolenou a na podzim depku. A celoročně chlapy, rodiče, děti, chlapy, práci, kamarády, kamarádky, psy, kočky, chlapy, morčata, vnoučata, vztahy, manžele, milence, milenky, chlapy, jídlo, peníze, dluhy, chlapy, radosti, starosti, domy, byty, chalupy, nemoce, emoce... a chlapy a taky sex, ex, líbí–nelíbí, slíbí–neslíbí, dá–nedá...

Já vím, že o některých věcech se nemluví a některé pravdy je lepší nevyslovovat nahlas. Ale víte co? Mně už je fuk, co si o mně kdo myslí. Takže to беру na sebe. Řeknu to za vás. A za vás taky. A za vás, co támhle schováváte pod slunečními brýlemi první vrásky, taky.

Beru to na sebe za všechny ženské, které jsem

v životě potkala a jejichž zážitky, prožitky a požitky se ve mně zabydlely tak přirozeně, že vytvořily jednu univerzální ženu, která právě teď na jeden rok ožila. Protože když muži mohou mít své dny, my klidně můžeme mít své měsíce. (Když už nemáme ty měsíčky.) A klidně i s pranostikami navrch.